Ι. ΣΤΕΦΑΝΗ

ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΗΣΥΧΙΟΥ

[ΛΕΥΚΗ ΣΕΛΙΔΑ]

Οἱ παρατηρήσεις ποὺ ἀκολουθοῦν ἀφοροῦν τὴν ἔκδοση τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ἡσυχίου ἀπὸ τὸν K. LATTE.[1] Διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη (A) περιλαμβάνει γλῶσσες ὅπου προτείνονται διορθώσεις εἴτε γιὰ τὸ λῆμμα εἴτε γιὰ τὸ ἑρμήνευμα, ἐνῶ στὴ δεύτερη (B) ὑπάγονται γλῶσσες τῶν ὁποίων ὑποστηρίζεται ἡ παραδομένη μορφὴ ἀπέναντι σὲ ἐπεμβάσεις ποὺ ἐπιχειρεῖ ὁ ἐκδότης. Πρὶν ἀπὸ τὴ συζήτηση γιὰ κάθε περίπτωση παραθέτω τὸ κείμενο καὶ τὰ ὑπομνήματα, λεξικογραφικὸ καὶ κριτικό, τοῦ LATTE χρησιμοποιώντας πάντοτε τὰ δικά του σύμβολα. Οἱ παραπομπὲς στὰ στοιχεῖα π κέ. τοῦ Λεξικοῦ ἀναφέρονται στὴν ἔκδοση τοῦ M. SCHMIDT.[2]

A

α 3158 [*ἀλλοίῳ· ἐπ' ἄλλῳ*]

58 v. ad gl. 3154 (i. e. *ἀλλοπρόσαλλος·... ἄλλως ἐπ' ἄλλῳ μεταστρεφόμενος*)

Νομίζω ὅτι ἡ γλώσσα αὐτὴ πρέπει νὰ παραμείνει στὸ κείμενο τοῦ Λεξικοῦ, διότι τὸ λῆμμα φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν ὁμηρικὸ στίχο Δ 258:[3] *ἦμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ*. Πβ. τὰ σχόλια D σ' αὐτὸν τὸ στίχο: *ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλῳ τῷ οἱῳδήποτε*. Ἴσως μόνο πρέπει νὰ συμπληρωθεῖ: *ἀλλοίῳ ‹ἐπί›· ἐπ' ἄλλῳ*.

α 6329 [*ἀποεῖπεν· ἀπαρνῆσαι*]

Ὁ ἐκδότης δὲν ἐξηγεῖ γιὰ ποιὸ λόγο ἀθετεῖ τὴ γλώσσα αὐτή· προφανῶς τὴ θεωρεῖ διττογραφία τῆς ἀμέσως ἑπόμενης: *ἀπόειπε· ἀπόφησον, ἀπάρνησαι*. Ἀλλὰ στὸν Ὅμηρο (I 309) ὑπάρχει, καὶ μάλιστα ἅπαξ λεγόμενο, τὸ ἀπαρέμφατο *ἀποειπεῖν*, ποὺ ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἦταν σπάνιο θὰ ἦταν λογικὸ νὰ ὑποθέσουμε ὅτι θησαυρίστηκε στὰ ἀρχαῖα Λεξικά. Τὸ ἀπαρέμφατο αὐτὸ στὰ σχόλια D ἑρμηνεύεται: *ἀποειπεῖν· ἀπαρνήσασθαι* καὶ νομίζω ὅτι οἱ λέξεις αὐτὲς ὑπόκεινται στὴ γλώσσα τοῦ Ἡσυχίου ποὺ ἐξοβελίζει ὁ LATTE.

---

1. *Hesychii Alexandrini Lexikon*, recensuit et emendavit Kurt Latte, Κοπεγχάγη, τ. I (A-Δ), 1953, τ. II (E-O), 1966.

2. Hesych. Lex., ἔκδοση 1858-64, φωτοτυπικὴ ἀνατύπωση, Ἀμστερνταμ 1965.

3. Πβ. τὴ γλώσσα η 102 στὴν ὁποία τὸ β' ἡμιστίχιο αὐτοῦ τοῦ στίχου εἶναι παράθεμα.

Hom. ε 5634 *ἐρατά· ἐραστά. καλά. ἐαρινά. ἐπέραστα, ἐράσμια* (Γ 64)
34 Schol. EM 369, 40

Ἡ λέξη *ἐαρινὰ* μοῦ φαίνεται ὕποπτη. Ἴσως εἶναι φθορὰ τῆς λ. *ἐρατινά*. Πβ. ε 5639 *ἐρατινόν· ἐπέραστον. ἔνδοξον* καὶ ε 5636 *ἐρατεινή· ἐρασμία. ἐπιθυμητή*.

D? ε 5772 *†ἔρημαι· βούλομαι ἐρωτῆσαι*
72 *ερημαι* Schu. q. e. 98, 5, quidni *ερησομαι*? — *ερωτησω* H: Mus

Ὑποψιάζομαι ὅτι στὴ γλώσσα αὐτὴ ὑπόκειται σὰν λῆμμα τὸ Σοφόκλειο: *ἔραμαι πυθέσθαι* (*Οἰδ. Κολ.* 511). Πβ. καὶ π 4296 *πυθέσθαι· ἀκοῦσαι. ἐρωτῆσαι...*

κ 1774 *†κατηργμένος· †κατηπειλημένος. κατεστιγμένος*
74 expl. *κατεσπαρμενος*?

Ὑποθέτω ὅτι τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο ἑρμηνεύματα ἀποτελεῖ φθορὰ τῆς λ. *κατεσπειλημένος*, μετοχῆς παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ ρ. *κατασπένδω*. Τὸ Λεξικὸ LSJ ὑποδεικνύει δύο χωρία ὅπου ἡ μετοχὴ αὐτὴ χρησιμοποιεῖται γιὰ ἱερὰ θύματα, ἀνθρώπους ἢ ζῶα, μὲ τὴ σημασία «ἀφιερωμένος, καθιερωμένος». Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ χωρία αὐτὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν Στράβωνα (4, 4, 5): *...ἄνθρωπον κατεσπειλημένον παίσαντες* (οἱ Γαλάται) *εἰς νῶτον μαχαίρᾳ ἐμαντεύοντο ἐκ τοῦ σφαδασμοῦ*, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸν Πλούταρχο (*Ἀλέξ.* 50). Μὲ τὴ διόρθωση ποὺ προτείνω δὲν χρειάζεται νὰ θεωρηθεῖ ὕποπτο τὸ λῆμμα (μετοχὴ παρακειμένου τοῦ *κατάρχομαι*), γιατὶ τὸ ρ. *κατάρχομαι* εἶναι συνώνυμο τοῦ *κατασπένδω* καὶ μαρτυρεῖται καὶ τοῦ ρήματος αὐτοῦ χρήση μὲ παθητικὴ σημασία· πβ. π.χ. Εὐριπ. *Ἡρακλεῖδ.* 601: *δυσφημεῖν γὰρ ἄζομαι θεάν, ᾗ σὸν κατῆρκται σῶμα* (μιλάει ὁ Ἰόλαος ἀπευθυνόμενος στὴ Μακαρία, ποὺ ἔχει προσφερθεῖ νὰ θυσιασθεῖ· θεὰ εἶναι ἐδῶ ἡ Περσεφόνη). Τέλος καὶ στὸ δεύτερο ἑρμήνευμα μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ ἀνάλογη σημασία, δηλαδὴ «ἀφιερωμένος», ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο (2, 113, 2) γνωρίζουμε γενικότερα ὅτι ἡ στίξη ζώων ἢ ἀνθρώπων ὑποδήλωνε ἀφιέρωσή τους σὲ θεό, ἐνῶ παράλληλα ὁ τύπος *ἐστιγμένος*, χωρὶς δηλαδὴ τὴν πρόθεση, μαρτυρεῖται σὲ πάπυρο τοῦ 2. π. Χ. αἰώνα [4] μὲ τὴ σημασία ἐπίσης «ἀφιερωμένος σὲ θεό».

D κ 3271 *†κοισσοί· κορμοί*
71 h. e. *ρισκοι* (*ρισσοι*, κ s. σ s.)

---

4. Δημοσιευμένο στοῦ U. Wilcken, *Urkunden der Ptolemäerzeit*, I, 1927, σ. 573, ἀρ. 121 στ. 8. Βλ. στὸ ἐκεῖ ὑπόμνημα (σ. 574) τὴν παρατήρηση τοῦ ἐκδότη γιὰ τὴ σημασία τῆς λέξης.

Τὸ ἑρμήνευμα δὲν ἔχει σημασιολογικὴ σχέση μὲ τὴ λέξη *ρίσκοι*.[5] Γι' αὐτὸ προτείνω γιὰ τὸ λῆμμα τὴν ἀνάγνωση *κορσοί*. Πβ. κ 3665 *κορσόν· κορμόν*.

Ap. S. λ 547 *λειριόεντα· ἁπαλά. λείριον γὰρ τὸ ἄνθος. διὰ τὴν λειότητα. διὰ τοῦτο καὶ διὰ τοῦ ε γραπτέον...τὸ δὲ λιρός, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ῑ. ...παρὰ τὸ λίαν. ἀμέτρως γὰρ †ὀδεύονται οὗτοι...*

47 *...λιαν οραν, αμ. γαρ ορωσιν ουτοι* Junt. coll. EM 562, 40 (i. e. *καὶ γίνεται παρὰ τὸ λιρὸς ὃ σημαίνει τὸν ἀναιδῆ, παρὰ τὸ λίαν ὁρᾶν· οἱ γὰρ ἀναιδεῖς λίαν ὁρῶσιν*)

Στὴ συμπλήρωση τῆς Juntina, τῆς δεύτερης μετὰ ἀπὸ τὴν Aldina ἔκδοσης τοῦ Λεξικοῦ, προτείνω μιὰ βελτίωση ποὺ τουλάχιστον διασώζει τὴ γραφὴ *ὀδεύονται*, ποὺ παραδίδεται στὸν Ἡσύχιο, δηλαδή: *...λίαν ὁρᾶν, ἀμέτρως γὰρ ὁ<ρῶντες ἀναι>δεύονται οὗτοι*. Γιὰ τὸ τελευταῖο ρῆμα πβ. λ 1112 *λιραίνει· ἀναιδεύεται*.

μ 401 *μάτιον· τῷ τόνῳ, ὡς βέλτιον· τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, καὶ μάταιον. οἱ δὲ †δερμάτιον*.

1 *... — οἱ δε μετρον* Schol. Ar. [*Νεφ.* 451]

Ἡ πληροφορία τοῦ Σχολιαστῆ τῶν Νεφελῶν ὅτι *μάτιον* εἶναι εἶδος μέτρου εἶναι βέβαια σωστή, ἀλλὰ ἂν πιστεύσουμε τὸν Τζέτζη (Σχ. στὸ ἴδιο ἀριστοφανικὸ χωρίο, ἔκδ. KOSTER, σ. 490 στ. 2 καὶ σ. 492 στ. 1) ποὺ μᾶς δίνει τὴν ἄγνωστη ἀπὸ ἀλλοῦ πληροφορία ὅτι *μάτιον* εἶναι ἐπίσης «χαλκοῦν εὐτελέστατον νόμισμα», ἡ τελευταία λέξη αὐτῆς τῆς γλώσσας τοῦ Ἡσυχίου μπορεῖ νὰ διαβαστεῖ *κερμάτιον*, ἀνάγνωση ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴν παράδοση.

D ν 66 *Νάξος· ἱερὰ Διονύσου*

Νομίζω ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ προσθήκη τῆς λ. *νῆσος* στὴν ἀρχὴ τοῦ ἑρμηνεύματος, ἀπ' ὅπου ἐνδεχομένως ἐξέπεσε ἐξαιτίας τῆς ὁμοιότητάς της μὲ τὸ λῆμμα. Πβ. λ 877 *Λῆμνος· νῆσος τῆς Θρᾴκης πλησίον, ἱερὰ Ἡφαίστου*.

B

D α 423 *ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοῦ* [*λίθοι*] *εὐτελεῖς* (Hdt. 2, 93, 1)

23 del. La (dittogr. v. *ιχθοι<ες>*)

Ἡ λ. *λίθοι* τοῦ ἑρμηνεύματος φαίνεται πὼς ἀνήκει στὴ λεξικογραφικὴ

5. Κατὰ τὸ Λεξ. LSJ ἡ λ. *ρίσκος* σημαίνει: θήκη, κουτί, II σαρκοφάγος, III *ρίσκοι· εἶδος μυῶν* (Ἡσύχιος).

παράδοση· πβ. Εὐστάθ. 1165, 14 (= Παυσ. Ἀττ. 12): *Ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ οὐ μόνον ἀγελαῖοι βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγελαίας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας Εὔπολις* (ἀπ. 374, KOCK) *ἔφη...καὶ λίθους δὲ τοὺς εἰκαίους καὶ ἀκαταξέστους.* Τὸ ἐνδεχόμενο νὰ ἄντλησε ὁ Εὐστάθιος ἀπὸ τὸν Ἡσύχιο καὶ μάλιστα ἀπὸ χειρόγραφο μὲ τὴ «διττογραφία» ποὺ φαντάζεται ὁ LATTE μᾶλλον ἀποκλείεται, γιατὶ τὰ δύο κείμενα εἶναι διαφορετικά. Ἄλλωστε κατὰ τὸν ERBSE (*BZ* 48, 1955, σ. 133) δὲν ὑφίστανται καθόλου ἐνδείξεις ὅτι ὁ Εὐστάθιος χρησιμοποίησε κάπου τὸν Ἡσύχιο. Ἔτσι μένουμε στὴν ἀνάγνωση καὶ σωστὴ στίξη τοῦ SCHMIDT: *ἀγελαῖοι ἰχθύες· πολλοὶ μικροὶ καὶ ὁμοῦ. λίθοι· εὐτελεῖς.*

D α 914 †*ἀγχοάδην· ἀμβολάδην*
14 *αγ-χωράδην*?

Ἡ γραφὴ τοῦ χφ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ γνήσια, μολονότι λέξη *ἀγχοάδην* δὲν μαρτυρεῖται. Ὑποθέτω ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἐπίρρημα *ἀναχοάδην* (καὶ μὲ ἀποκοπὴ τῆς πρόθεσης *ἀγχοάδην*) ἀπὸ τὸ μαρτυρημένο οὐσιαστικὸ *ἀναχοή*.[6] Ἔνδειξη γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση ἀποτελεῖ ἡ τάση ποὺ παρατηρεῖται στὸ Λεξικὸ τοῦ Ἡσυχίου γιὰ τυπικὴ ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στὸ λῆμμα καὶ τὸ ἑρμήνευμα. Πβ. καὶ α 3518: *ἀμβολάδην· ἀναβολῇ χρώμενος. ἀναζέων. ἀναβάλλων.*

α 6509 [*ἀπόνοια· ἀπολογισμός*]
9 gl. 6459 (i. e. *ἀπολογισμός· ἀπολογία*) inverso ordine

Μὲ τὴ συσχέτιση ποὺ ἐπιχειρεῖ ὁ ἐκδότης δὲν νομίζω ὅτι δικαιολογεῖται ὁ ὀβελισμὸς αὐτῆς ἐδῶ τῆς γλώσσας. Ὑποθέτω ὅτι τὸ λῆμμα προέρχεται ἀπὸ τὸν Δημοσθένη (25, 32): *οὐχ' ὁρᾶθ' ὅτι τῆς φύσεως αὐτοῦ καὶ πολιτείας οὐ λογισμὸς οὐδ' αἰδὼς οὐδεμία, ἀλλὰ ἀπόνοι' ἡγεῖται...ὁ γὰρ ἀπονενοημένος ἅπας ἑαυτὸν προεῖται καὶ τὴν ἐκ λογισμοῦ σωτηρίαν...* Ἡ λ. *ἀπόνοια* ἑρμηνεύεται πιὸ διεξοδικὰ στὸ EM (131, 3) ὅπου ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι *ἡ ἀπὸ πρόθεσις χωρισμὸν δηλοῖ τουτέστιν ἡ χωρίζουσα τοῦ δέοντος.* Ἡ σημασία αὐτὴ τῆς πρόθεσης *ἀπὸ* πρέπει φυσικὰ νὰ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ ἑρμήνευμα *(ἀπο - λογισμός)*, μολονότι μιὰ τέτοια σημασία τῆς λέξης *ἀπολογισμὸς* δὲν μαρτυρεῖται. (Ἢ μήπως γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ἡ γραφὴ ὕποπτη: *οὐ λογισμός*;).

Hom. δ 59 **δαῖε· [διεμέριζεν] ἔκαιεν* (E 4) gAS
59 Schol. Ap. Soph. 56, 8
59 incl. om. K v. gl. 62 (*δαΐζοι· διαμερίζοι*)

Ἡ ἀθέτηση εἶναι ἀνεξήγητη. Ἡ γλώσσα ποὺ ἀναφέρει ὁ LATTE ἀπὸ

6. Λογγῖνος (35, 4): *οὐδὲ τῶν τῆς Αἴτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον νομίζομεν, ἧς αἱ ἀναχοαὶ πέτρους τε ἐκ βάθους ἀναφέρουσι...καὶ ποταμοὺς...προχέουσι πυρός.* Πβ. Ἡσύχ. α 4684.

τὸν Ἀπολ. Σοφ. ἔχει ὡς ἑξῆς: *δαῖεν. ἔκαιεν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐμέριζεν.* Πβ. Ἡσύχ. δ 63· ἐπίσης EM 38, 50, 251, 30, Εὐστάθ. 857, 55.

ε 1941 [*ἐλέατοι· οἱ δειπνοκλήτορες*]
41 v. l. gl. 413 (i. e. *ἐδέατρος· προγεύστης βασιλέως. ἐπιμελητὴς δείπνου*), idem vitium Athen. 4, 171 b

Μολονότι ἡ λεξικογραφικὴ παράδοση ξεχωρίζει ρητὰ τὶς ἔννοιες τῶν λέξεων *ἐδέατρος* καὶ *ἐλέατρος*, συχνὰ οἱ δύο αὐτὲς λέξεις συγχέονται ἐξαιτίας τῆς ὁμοιότητάς τους. Φαίνεται ὅμως ὅτι πρόκειται γιὰ δυὸ διαφορετικὰ ἀξιώματα τῆς αὐλῆς τῶν Μακεδόνων.[7] Πβ. EtGud. (ἔκδ. De Stefani) σ. 451, 10: *Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει· ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἑλεούς...ἐδέατρος δὲ ὁ προγεύστης, παρὰ τὰ ἐδέσματα·* ἐπίσης Εὐστάθιο (773, 40): *...καὶ ὁ ἐδέατρος δηλῶν καὶ αὐτὸς προγεύστην. ὁ μέντοι διὰ τοῦ λ φασὶ ἐλέατρος ὡς ἀπὸ ἑλεοῦ...οὐκ αὐτόχρημα ἦν ἐδέατρος...ἀλλὰ δειπνοκλήτωρ ἦν βασιλικός.* Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ διατηρηθεῖ καὶ ἐδῶ ἡ ἀνάγνωση *ἐλέατροι*, ποὺ καὶ ἡ ἀλφαβητικὴ σειρὰ ἐπιβεβαιώνει. Πβ. Schmidt.

η 326 *†ἠλαύνομεν· ἐκακολογοῦμεν*
26 e *ηλαστεομεν* corrupt.

Τὴ γραφὴ τοῦ χφ τὴ δέχεται ὁ Schmidt ἀνεπιφύλακτα σημειώνοντας: *ἠλαύνομεν·* sc. *κακοῖς*. Ἡ ἑρμηνεία γίνεται κατανοητὴ ἂν θεωρηθεῖ ὅτι τὸ λῆμμα χρησιμοποιεῖται μεταφορικὰ (ἀπὸ τοὺς κωπηλάτες)· πβ. η 748 *ἤρειδε· σφοδρῶς κατηγόρει. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐλαυνόντων.*

μ 44 *μᾶζαν· ἀντὶ τῆς τροφῆς, καὶ τῆς μεμαγμένης †κόπρου*
44 *...<οξυ>κρατου* La coll. Erot. 60, 6 EM 573, 28

Ἡ τελευταία λέξη εἶναι γνήσια. Πρόκειται γιὰ τὴν τροφὴ τοῦ κανθάρου στὴν ἀρχὴ (στ. 1) τῆς *Εἰρήνης* τοῦ Ἀριστοφάνη, ὅπως εἶχε ὑποδείξει ὁ Schmidt. Πβ. τὸ ἀρχαῖο σχόλιο στὸν στίχο: *μᾶζα κυρίως ἡ τροφή...καταχρηστικῶς δὲ τῇ λέξει κέχρηται, οὐ γὰρ τὴν ἐξ ἀλφίτων φυραθεῖσαν νῦν θέλει δηλοῦν... ἀλλὰ τὸ ἀποπάτημα, λέγω δὴ τὴν κόπρον.* Ἄλλωστε τὸ χωρίο ποὺ ἐπικαλεῖται ὁ Latte δὲν μπορεῖ νομίζω νὰ στηρίξει τὴ διόρθωσή του· τὸ ἀντιγράφω ἀπὸ τὸν Ἐρωτιανὸ (Nachmanson): *μᾶζα· φύραμα...πινόμενον...μετ' ὀξυκράτου.*

7. Βλ. J. Kalleris, *Les Macédoniens, Étude linquistique et historique*, τ. I, Ἀθήνα 1954, σσ. 162-69 (ἰδιαίτερα σ. 163, ὅπου συζητεῖται τὸ ἐπίμαχο χωρίο ἀπὸ τὸν Ἀθήναιο). Πβ. τοῦ ἴδιου, *Ἀνάλεκτα Λεξικογραφικὰ Γ'*, στὸν Τιμητικὸ τόμο Σ. Γ. Καψωμένου, Θεσσαλονίκη 1975, σ. 337, ὅπου ἐπισημαίνεται ἡ ἀνάγκη νὰ ἀνασυντεθοῦν καὶ τὰ δύο σχετικὰ μὲ τὶς λέξεις αὐτὲς ἄρθρα τοῦ Λεξικοῦ LSJ.

ν 104 *ϝνάσσει· ὁμαλίζει. Ὀλίβει*
4 h. e. *πασσει*

Ἡ διόρθωση εἶναι μᾶλλον περιττή, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ρ. *πάσσει* δὲν ταιριάζει σημασιολογικὰ στὰ δύο ἑρμηνεύματα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀμφισβητηθεῖ ἡ γνησιότητα τοῦ παραδομένου λήμματος. Πβ. τὴ γλώσσα ν 102 *νάσσα· ὤκισα, ὡμάλισα* (*Ὀδ.* δ 174). Ἐπίσης πβ. τὰ λόγια τοῦ Εὐσταθίου (1904, 33) γιὰ τὸ ἴδιο ὁμηρικὸ χωρίο: *τὸ δὲ ἔναξεν ἀντὶ τοῦ ἐπίλησεν ἢ πατήσας ἢ χερσὶ συμπιλήσας. ἀπὸ τοῦ νάσσω δὲ ἡ λέξις γίνεται.*

Σπουδαστήριο Κλασικῆς Φιλολογίας
καὶ Ἀρχαίας Ἱστορίας

Ι. ΣΤΕΦΑΝΗΣ